

Rapport

Datum: 29 december 2006
Rapportnummer: 2006/399

Klacht

Verzoekster, voogdes van haar kleindochter, klaagt over de handelwijze van politieambtenaren van het regionale politiekorps Haaglanden op 29 mei 2005 in verband met het onderbrengen voor de nacht van haar kleindochter. Meer in het bijzonder klaagt verzoekster erover dat de politie:

- aan verzoekster heeft geadviseerd haar kleindochter voor de nacht onder te brengen bij een derde;
- haar onvoldoende heeft betrokken bij de gesprekken en de beslissing over het onderbrengen van haar kleindochter bij een derde;
- onvoldoende onderzoek heeft verricht naar degene bij wie haar kleindochter werd ondergebracht en op grond daarvan het Crisis Interventie Team van het bureau Jeugdzorg heeft geadviseerd.

Beoordeling

I. Algemeen

1. De kleindochter van verzoekster is geboren in mei 1992 en woont bij verzoekster in huis. De rechtbank heeft de voogdij over haar opgedragen aan verzoekster.
2. Op zondagavond 29 mei 2005 was de kleindochter van verzoekster naar een bijeenkomst in het dorp geweest. Die avond werd verzoekster opgebeld door - de haar onbekende - mevrouw V. V. vertelde haar dat haar kleindochter bij V. wilde logeren, omdat zij niet naar huis wilde. Verzoekster was het hier niet mee eens en vond dat haar kleindochter naar huis moest komen. V. gaf verzoekster haar mobiele telefoonnummer. Toen verzoekster weer telefonisch contact opnam met V., waren V. en het meisje inmiddels op het politiebureau gearriveerd. Na telefonisch contact tussen verzoekster en de politie, nam verzoekster telefonisch contact op met het Crisis Interventie Team van het Bureau Jeugdzorg Haaglanden (verder ook: CIT). Na contact tussen de politie, verzoekster en het CIT, werd besloten de kleindochter voor de nacht bij V. onder te brengen.
3. Verzoekster diende op 2 juni 2005 een klacht in bij de politie over de handelwijze van de politieambtenaren op 29 mei 2005. Nadat de Onafhankelijke commissie voor klachten tegen politie Haaglanden (verder: klachtencommissie) advies had uitgebracht, achtte de korpsbeheerder de klacht van verzoekster bij brief van 29 september 2005 niet gegrond. Aangezien verzoekster zich hierin niet kon vinden, wendde ze zich bij brief van 25 oktober 2005 tot de Nationale ombudsman.

4. Verzoekster diende geen klacht in bij het Bureau Jeugdzorg, omdat ze van mening was dat de fout bij de politie lag.

II. Ten aanzien van het advies

1. Verzoekster klaagt erover dat de politie aan verzoekster en aan het Crisis Interventie Team (CIT) van Bureau Jeugdzorg heeft geadviseerd haar kleindochter voor de nacht onder te brengen bij een derde, die haar achteraf heeft verteld borderline-patiënte te zijn. Het was haar niet duidelijk waarom de politie haar kleindochter niet gewoon naar huis had gebracht.

2. De korpsbeheerder achtte de klacht bij brief van 29 september 2005 niet gegrond en verwees naar het advies van de klachtencommissie. De klachtencommissie oordeelde in haar advies van 19 september 2005 onder meer het volgende. Op grond van de Wet op de Jeugdzorg is het Bureau Jeugdzorg de verantwoordelijke instantie voor het in dit soort gevallen onderbrengen van minderjarigen. In het Handboek Jeugdzaken 2005 van de politie Haaglanden wordt er dan ook op gewezen, dat in dergelijke gevallen contact opgenomen dient te worden met Bureau Jeugdzorg. Buiten kantooruren dient een plaatsing geregeld te worden via het CIT.

De betrokken politieambtenaren hadden overeenkomstig de hiervoor geldende procedure gehandeld en op een zorgvuldige en juiste wijze opgetreden. De politieambtenaren stelden verzoekster op de hoogte van het feit dat haar kleindochter op het politiebureau verbleef en niet naar huis terug wilde. Vervolgens werd het CIT ingeschakeld. Een medewerker van het CIT besloot na gesprekken met alle betrokkenen dat de kleindochter de nacht elders mocht doorbrengen. De verantwoordelijkheid hiervoor berust dan ook volledig bij Bureau Jeugdzorg, aldus de korpsbeheerder.

3. De korpsbeheerder vulde zijn reactie bij brief van 12 mei 2006 nader aan. Politieambtenaar Ha. verleende op 29 mei 2005 facilitaire ondersteuning en verstrekte de noodzakelijke informatie. Het was bij de politie bekend, dat de kleindochter enigszins depressief overkwam en dat het haar niets interesseerde. Op school zou het slecht met haar gaan. Ook zou zij reeds bekend zijn geweest met Bureau Jeugdzorg. Verder wilde zij niet terug naar verzoekster, omdat zij over de kleinste dingen ruzie zouden krijgen. De kleindochter gaf aan weg te lopen als ze terug moest naar verzoekster, aldus de korpsbeheerder.

4. Verzoekster stelde in reactie op het standpunt van de korpsbeheerder dat dit standpunt informatie bevat die pas vanaf maart 2006 bekend is. Vanaf oktober 2005 is haar kleindochter extreem moeilijk. Sinds de herfstvakantie weigerde ze naar school te gaan en bleef ze in het weekend nachten weg. Vanaf die periode deed ze aangifte bij de politie van vermissing en riep ze de hulp in van het CIT. Door deze aangiftes was de politie op de hoogte van de problematiek, aldus verzoekster.

Verder stelde ze dat de politie niet bereid was een andere oplossing te zoeken, terwijl ze daar herhaaldelijk om had gevraagd. Nadat haar kleindochter een aantal uren op het politiebureau had doorgebracht was het intussen na middernacht en verzette ze zich, na herhaaldelijk dwingend adviseren door de politie, niet langer, aldus verzoekster.

5. Tijdens de interne klachtprocedure bij de politie verklaarde politieambtenaar H. op 29 juni 2005 onder meer het volgende. H. en D. surveilleerden die avond. Omstreeks 22.00 uur kregen zij de opdracht van het bureau om naar het dorps huis te gaan. Daar zou een meisje van 13 jaar oud verblijven die van huis was weggelopen. In het dorps huis bleek een jongerenavond van een kerkgenootschap te zijn. Zij werden aangesproken door twee vrouwen, die vertelden dat het meisje bang was om naar huis te gaan en niet naar huis wilde. Ook het meisje gaf aan dat ze niet naar huis wilde. Uiteindelijk besloten ze het meisje en de vrouw waar ze eventueel de nacht kon doorbrengen, mee te nemen naar het politiebureau. Op het bureau praatte H. langdurig met het meisje om te achterhalen waarom ze niet naar huis wilde. Ze gaf echter niet veel respons en volstond met zeer korte antwoorden. D. informeerde ondertussen de wachtcommandant Ha. over de situatie. Ha. zou verder contact opnemen met verzoekster en met de jeugdinstelling.

6.1 Tijdens de interne klachtenprocedure bij de politie verklaarde politieambtenaar Ha. onder meer het volgende. Ha. kwam op 29 mei 2005 als leidinggevende de nachtdienst in. Hij werd door H. en D. op de hoogte gesteld dat er een minderjarig meisje op het bureau was dat niet meer naar huis wilde en de nacht bij iemand anders wilde doorbrengen. Ha. nam vervolgens contact op met verzoekster. Hij legde haar uit dat haar kleindochter niet naar huis wilde. Hij stelde haar voor om haar kleindochter bij V., de vrouw met wie zij was gekomen, de nacht te laten doorbrengen. Verzoekster was echter van mening dat haar kleindochter naar huis moest komen. Ha. gaf hierop aan dat hij haar niet kon dwingen en als het kind niet naar huis wilde hij haar dan moest laten gaan. Het gevolg zou zijn dat het kind zou gaan zwerven en dat niemand dan zou weten waar ze de nacht zou doorbrengen. Verzoekster wilde dit in overweging nemen en zou terug bellen. Op het moment dat Ha. het CIT wilde bellen, werd hij zelf gebeld door T. van het CIT.

. had inmiddels de voogd gesproken en vroeg Ha. naar zijn mening. Hij vertelde dat er een vrouw met het meisje was meegekomen die had voorgesteld om het meisje voor die nacht bij haar onder te brengen. T. vroeg wie die vrouw was en Ha. gaf haar naam en telefoonnummer. T. sprak vervolgens met deze vrouw en het meisje. Uiteindelijk sprak T. nog een keer met Ha. en vroeg hem zijn indruk van de vrouw met wie het meisje mee zou gaan. Hij vertelde dat de vrouw zeer betrokken en vertrouwd op hem overkwam. Vervolgens nam T. contact op met verzoekster. Hierna deelde T. mee dat de kleindochter de nacht bij de vrouw mocht doorbrengen.

6.2 In aanvulling hierop verklaarde politieambtenaar Ha. tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman onder meer het volgende. Ha. had de kleindochter op de avond van 29 mei 2005 gesproken. Ze wilde geholpen worden in haar thuissituatie. De strekking van haar verhaal was dat ze niet naar huis wilde. Ze mocht niets van haar oma. Voor zijn

gevoel kwam het erop neer dat als ze naar huis zou moeten, ze dan zou gaan zwerven. Hij wist niet meer of ze dit zo letterlijk had gezegd.

De gebruikelijke procedure, als een minderjarige op het politiebureau is en niet naar huis wil, is dat het verhaal van de minderjarige wordt geverifieerd. Dit gebeurt door contact op te nemen met de wettelijke voogd. Vervolgens wordt er contact opgenomen met Jeugdzorg. In sommige gevallen wordt er bemiddeld, dat hangt af van de situatie. In dit geval had Ha. ook bemiddeld door te kijken of een tussenoplossing mogelijk was. De tussenoplossing was in dit geval dat de kleindochter de nacht zou doorbrengen bij V. Hij stelde voor dat de kleindochter met die vrouw mee zou gaan voor de nacht. Verzoekster gaf hiervoor geen toestemming. Verzoekster reageerde verbaasd dat een minderjarige het recht had om naar de politie te gaan en niet naar huis te willen. Ze vond dat haar kleindochter recalcitrant was en naar huis moest komen.

Tijdens het gesprek met verzoekster werd geen andere oplossing besproken, aangezien de kleindochter niet naar huis wilde. Het is afhankelijk van de situatie of een ouder/voogd in een dergelijk geval wordt uitgenodigd op het politiebureau. Als er bijvoorbeeld sprake is van mishandeling, dan worden ouders slechts in kennis gesteld. In een situatie dat er eigenlijk niets aan de hand is, kunnen ouders worden uitgenodigd op het politiebureau. In dit geval was er sprake van relationele problemen, en gaf de kleindochter duidelijk aan dat ze niet naar huis wilde. Daarom werd verzoekster niet uitgenodigd, maar had hij geprobeerd tot een tussenoplossing te komen.

Verder verklaarde Ha. dat hem door de jeugdcoördinator van de politie was verteld dat er na 29 mei 2005 geen contact meer was geweest tussen de politie en de kleindochter naar aanleiding van het gebeuren op 29 mei 2005. De mutatie was ook niet aangevuld, terwijl het gebruikelijk is om een mutatie van dit soort contacten te maken.

7. Tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman verklaarde T., medewerker van het CIT, onder meer het volgende. Op zondagavond 29 mei 2005 werd hij gebeld door verzoekster. Vervolgens had hij contact opgenomen met de politie. Politieambtenaar Ha. legde hem uit dat de kleindochter van verzoekster zich op het politiebureau bevond, in gezelschap van V., en niet naar huis wilde.

Verskillende elementen speelden een rol bij de beslissing om de kleindochter bij V. onder te brengen. Ten eerste gaf het meisje pertinent aan dat ze niet naar huis wilde en dat ze anders zou weglopen. Daarnaast was gebleken dat ze reeds bekend was bij het CIT (tussen kantooruren). Verder speelde een rol dat het zondagavond 23.00 uur was en het CIT de volgende dag verder actie zou kunnen ondernemen. De informatie en het advies van de politie was tenslotte doorslaggevend geweest voor de beslissing om het meisje voor de nacht onder te brengen bij V. De politie had aangegeven dat in het mutatiesysteem geen negatieve informatie over V. voorkwam. Hij had de politie ook gevraagd om advies over V., met name of ze betrouwbaar en verantwoord overkwam. De politie gaf hierop het

advies dat dit het geval was. Hij wist niet dat V. een borderline-patiënte was.

8. Tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman verklaarde S., teamleider van het CIT, onder meer het volgende. Het CIT kan op grond van de Wet op de Jeugdzorg een minderjarige zonder toestemming van ouder of voogd met gezag voor een periode van vier weken op een plek voor crisisopvang plaatsen. Deze plaatsing vindt plaats zonder indicatiebesluit en valt derhalve onder de vrijwillige hulpverlening. Dit wordt gedaan indien de veiligheid van een minderjarige gevaar loopt. Het risico dat een minderjarige eventueel weg kan lopen van huis valt hier ook onder. De beslissing om een minderjarige ergens te plaatsen valt onder de bevoegdheid en verantwoordelijkheid van het CIT, aldus S. Het advies van de politie had een belangrijke rol gespeeld om tot de beslissing te komen de kleindochter bij een derde onder te brengen.

9. In reactie op de verklaringen van de medewerkers van het CIT stelde verzoekster onder meer het volgende. Haar kleindochter was op 29 mei 2005 bekend bij het CIT omdat haar echtgenoot een keer, via de huisarts, het CIT had gebeld omdat haar kleindochter drie dagen had gespijbeld en had geweigerd haar bed uit te komen. Er was sprake van vrijwillige hulpverlening, aldus verzoekster .

Verder stelde ze dat de kern van haar klacht was dat haar kleindochter aan een onbekende vrouw was meegegeven, die haar achteraf had verteld borderline-patiënte te zijn. Het was verzoekster niet duidelijk waarom haar kleindochter niet naar huis was gebracht. Volgens verzoekster was V. geen verantwoord verblijfadres.

10. In reactie op het verslag van bevindingen stelde verzoekster dat de politie en jeugdzorg haar kleindochter naar een crisisopvang of een crisispleeggezin hadden moeten brengen, indien ze ervan overtuigd waren dat ze in gevaar verkeerde. Een kind meegegeven aan een onbekende is onverantwoord, aldus verzoekster.

Beoordeling

11.1 Het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving houdt in dat bestuursorganen bij de voorbereiding van hun handelingen de relevante informatie verwerven.

11.2.1. Op grond van de Wet op de Jeugdzorg regelt Bureau Jeugdzorg de toegang tot de jeugdzorg. Bureau Jeugdzorg stelt vast of de jeugdige voor zorg in aanmerking komt. Dit wordt vastgelegd in een indicatiebesluit. Op grond van het Uitvoeringsbesluit Wet op de Jeugdzorg kan Bureau Jeugdzorg in een crisissituatie maximaal vier weken hulpverlening bieden zonder indicatiebesluit (zie Achtergrond, onder 1.).

11.2.2 In het handboek crisisdienst BJZ Haaglanden staat onder meer dat als er onderdak wordt gezocht, eerst actief in het eigen netwerk van de jeugdige wordt gezocht naar een

verantwoord tijdelijk logeeradres. In laatste instantie wordt er geplaatst in een voorziening voor Jeugdhulpverlening (bijvoorbeeld pleegzorg).

11.3.1 Ingevolge het bepaalde in artikel 2 van de Politiewet 1993 is het de taak van de politie om de rechtsorde te handhaven en om hulp te verlenen aan hen die deze behoeven (zie Achtergrond, onder 2).

11.3.2 In het Handboek Jeugdzaken 2005 van het Bureau Specifieke Operationele Ondersteuning Jeugdzaken van het regionale politiekorps Haaglanden (verder: Handboek Jeugdzaken) staat dat bureau Jeugdzorg buiten kantoortijd een crisisdienst operationeel heeft. Deze crisisdienst biedt in crisissituaties hulp aan jeugdigen in de leeftijd van nul tot 18 jaar. De crisisdienst heeft als opdracht om daar waar men (rechtstreeks of via een intermediair, zoals bijvoorbeeld de politie) om hulp vraagt, deze ook te bieden.

12. De Nationale ombudsman stelt voorop dat op grond van de Wet op de Jeugdzorg de beslissing om het meisje voor de nacht bij een derde onder te brengen valt onder de verantwoordelijkheid van Bureau Jeugdzorg.

13. Uit het onderzoek is gebleken dat de politie, alvorens met het CIT te spreken, verzoekster telefonisch heeft gesproken. De politie heeft verzoekster hierbij geadviseerd haar kleindochter de nacht door te laten brengen bij - de voor verzoekster en politie onbekende - V. De politie schetste hierbij als enig mogelijk alternatief dat zij de kleindochter niet konden dwingen naar huis te gaan, en dat haar kleindochter dan zou gaan zwerven. Volgens politieambtenaar Ha. werd tijdens het telefoongesprek met verzoekster ook geen andere oplossing besproken.

Gelet op het voorgaande, kan de Nationale ombudsman zich voorstellen dat verzoekster dit advies als dwingend heeft ervaren, aangezien haar geen alternatief werd geboden. De Nationale ombudsman is derhalve van oordeel dat de politie tijdens dit telefoongesprek actiever alternatieve mogelijkheden had kunnen bedenken en bespreken met verzoekster. Hierbij had het bespreken van en informeren naar de mogelijkheid, om de kleindochter niet bij een onbekende maar bij een bekende derde (zoals familie of vrienden) onder te brengen, in de rede gelegen. Door dit na te laten heeft de politie gehandeld in strijd met het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

14. Verder merkt de Nationale ombudsman het volgende op. Uit het onderzoek is gebleken dat de kleindochter aangaf dat ze niet naar huis wilde en dat de kans bestond dat ze zou weglopen. Gelet hierop en op het feit dat er reeds contact was geweest tussen jeugdzorg en verzoekster, acht de Nationale ombudsman het niet onjuist dat het CIT en de politie oordeelden dat voor de kleindochter voor de nacht een andere verblijfplaats geregeld diende te worden. De Nationale ombudsman plaatst echter wel vraagtekens bij de gekozen

verblijfplaats door het CIT, en vraagt zich af waarom niet gekozen is voor een andere verblijfplaats die minder onoverkomelijk was voor verzoekster, zoals bij een bekende.

III. Ten aanzien van het onvoldoende betrekken bij gesprekken

1. Verzoekster klaagt erover dat de politie haar onvoldoende heeft betrokken bij de gesprekken en de beslissing over het onderbrengen van haar kleindochter bij een derde. Verzoekster stelde hierbij dat V. op zondagavond bij alle gesprekken met de politie en het CIT is geweest, en het woord voor haar kleindochter heeft gevoerd. Zij werd hierbij buitengesloten, aldus verzoekster. Volgens verzoekster was haar kleindochter ook de volgende dag op het politiebureau en bij Jeugdzorg geweest, in aanwezigheid van V. Ook bij deze gesprekken was verzoekster niet uitgenodigd en derhalve niet aanwezig geweest.

2. De korpsbeheerder achtte de klacht bij brief van 12 mei 2006 niet gegrond. Hij stelde daarbij onder meer het volgende. Op het moment dat de kleindochter op het politiebureau aankwam, werd terstond contact opgenomen met verzoekster. Hoewel verzoekster in eerste instantie geen voorstander was, ging zij na bemiddeling door het CIT alsnog akkoord met het onderbrengen voor de nacht van haar kleindochter bij V., aldus de korpsbeheerder.

3. In reactie op het standpunt van de korpsbeheerder stelde verzoekster dat ze niet direct door de politie was geïnformeerd. V. had verzoekster gebeld en haar telefoonnummer gegeven. Toen verzoekster V. terugbelde, bleek haar dat V. en haar kleindochter op het politiebureau verbleven.

4.1 Tijdens de interne klachtenprocedure bij de politie, verklaarde politieambtenaar Ha. onder meer het volgende. Ha. nam op 29 mei 2005 telefonisch contact op met verzoekster, waarna ze zou terugbellen. Op het moment dat Ha. het CIT wilde bellen, werd hij zelf gebeld door T. van het team, die inmiddels door verzoekster was gebeld. . sprak vervolgens met de kleindochter en met V. Vervolgens nam T. contact op met verzoekster, waarna T. meedeelde aan Ha. dat de kleindochter met V. mee mocht.

4.2 In aanvulling hierop verklaarde politieambtenaar Ha. tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman onder meer het volgende. De gebruikelijke procedure, als een minderjarige op het politiebureau is en niet naar huis wil, is dat het verhaal van de minderjarige wordt geverifieerd. Dit gebeurt door contact op te nemen met de wettelijke voogd. Vervolgens wordt er contact opgenomen met Jeugdzorg.

Verder verklaarde Ha. dat hem door de jeugdcoördinator van de politie was verteld dat er na 29 mei 2005 geen contact meer was geweest tussen de politie en de kleindochter naar aanleiding van 29 mei 2005. De mutatie was ook niet aangevuld, terwijl het gebruikelijk is om een mutatie van dit soort contacten te maken.

Beoordeling

5. Het vereiste van correcte bejegening houdt onder meer in dat bestuursorganen zich in hun bejegening van burgers hulpvaardig opstellen.

6. De Nationale ombudsman is - met de politie - van oordeel dat het van belang is dat de wettelijke voogd wordt geïnformeerd. De politie heeft in dit geval verzoekster en het CIT geïnformeerd over de situatie. De Nationale ombudsman kan zich verder voorstellen dat verzoekster zich buitengesloten voelde. Echter, hoewel de Nationale ombudsman van oordeel is dat de politie actiever alternatieve mogelijkheden had moeten bespreken, treedt de politie in een dergelijke situatie slechts op als intermediair. Gelet op het feit dat Bureau Jeugdzorg uiteindelijk de beslissing heeft genomen over de verblijfplaats van de minderjarige, kan van de politie niet worden verwacht dat verzoekster meer bij deze beslissing van het CIT was betrokken.

Verder stelt verzoekster dat de politie de volgende dag contact heeft gehad met de kleindochter en V. Uit het onderzoek is hier niet van gebleken. De politie heeft zich op dit punt voldoende hulpvaardig opgesteld en niet gehandeld in strijd met het vereiste van correcte bejegening.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

IV. Ten aanzien van het onvoldoende onderzoek naar V.

1. Verder klaagt verzoekster erover dat de politie onvoldoende onderzoek heeft verricht naar degene bij wie haar kleindochter werd ondergebracht. V. was voor verzoekster een onbekende. Het verontrustte haar dat haar kleindochter werd ondergebracht bij een persoon waarvan niets bekend was. Zij stelde dat de politie meer onderzoek had moeten doen. Verzoekster had op 30 mei 2005 een gesprek met V. gehad, waarbij V. had verteld dat ze een borderline-patiënt was.

2. De korpsbeheerder achtte de klacht niet gegrond. Hij stelde hierbij onder meer dat met betrekking tot V. niets negatiefs bekend was, met uitzondering van een winkeldiefstal in 1999. V. kwam verder niet voor in de administratie van politie Haaglanden. Dat V. volgens verzoekster een borderline-patiënt is, was bij de politie niet bekend, aldus de korpsbeheerder.

3. Tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman verklaarde T., medewerker van het Crisis Interventie Team onder meer het volgende. Op zondagavond 29 mei 2005 had hij contact opgenomen met de politie. Politieambtenaar Ha. legde hem uit dat de kleindochter van verzoekster zich op het politiebureau bevond, in gezelschap van V., en niet naar huis wilde. De taak van de politie is in een dergelijk geval informatieverstrekking, bijvoorbeeld uit het mutatiesysteem van de politie. Daarnaast kan de politie een inschatting maken van

de situatie. In dit geval gaf de politie aan dat in het mutatiesysteem geen negatieve informatie over V. voorkwam. T. vroeg de politie ook om advies over V., met name of ze betrouwbaar en verantwoord overkwam. De politie gaf hierop het advies dat dit inderdaad het geval was. Dit advies was doorslaggevend voor de beslissing van het CIT om de kleindochter voor de nacht onder te brengen bij V.

4. Tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman verklaarde politieambtenaar Ha. onder meer het volgende. Ha. verklaarde dat in een dergelijk geval Genesis, het mutatiesysteem, wordt geraadpleegd of er informatie bekend is over de betrokkenen. Ha. wist niet meer of hij op 29 mei 2005 in het systeem had gekeken of er informatie over V. in stond. Hij wist ook niet meer of er informatie in stond, of welke informatie erin stond. Hij veronderstelde dat hij dit wel had gedaan.

Beoordeling

5. Ook dit klachtonderdeel wordt getoetst aan het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving, zoals hiervoor onder II.10.1 beschreven.

6. Uit het onderzoek is gebleken dat de informatie van de politie van doorslaggevende betekenis is geweest voor de beslissing van het CIT van Bureau Jeugdzorg. Het CIT is op zo'n moment voor een groot deel afhankelijk van bij de politie beschikbare informatie. De Nationale ombudsman is derhalve van oordeel dat het van belang is dat de politie de relevante informatie verwerft en vervolgens de afweging maakt op welke wijze met deze informatie wordt omgegaan. Dit is zeker van belang in gevallen waarbij de informatie van de politie een doorslaggevende rol kan spelen bij ingrijpende beslissingen.

7. Uit het onderzoek is gebleken dat er informatie over V. aanwezig was in het mutatiesysteem van verzoekster. Deze informatie had echter geen betrekking op het feit dat V. volgens verzoekster een borderline-patiënt was. De Nationale ombudsman is van oordeel dat het niet aan de politie is om in een zo'n situatie dergelijke medische informatie in te winnen, dit temeer niet nu er geen feiten of omstandigheden zijn gebleken op grond waarvan de politie aanleiding zou hebben gehad op de bewuste dag te twifelen aan de psychische gesteldheid van mevrouw V. De Nationale ombudsman kan verzoekster derhalve niet volgen in haar redenering dat de politie hiernaar meer onderzoek had moeten doen. De politie heeft hiermee niet gehandeld in strijd met het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

8. Verder merkt de Nationale ombudsman het volgende op. Uit het onderzoek is gebleken dat er informatie aanwezig was over V. in het mutatiesysteem van de politie. Over de vraag of deze informatie is geraadpleegd en is doorgegeven aan het CIT, lopen de verklaringen uiteen. Politieambtenaar Ha. verklaarde dat hij niet meer wist of hij in het systeem had

gekeken. Hij wist ook niet meer of er informatie in stond of welke informatie erin stond. T. van het CIT verklaarde dat de politie had aangegeven dat er geen negatieve informatie over V. bekend was.

De Nationale ombudsman kan de korpsbeheerder niet volgen in zijn stelling dat er niets negatiefs bekend was bij de politie over V. De betrokkenheid bij een winkeldiefstal is naar het oordeel van de Nationale ombudsman te kwalificeren als negatieve informatie. Welke rol dergelijke informatie bij de beslissing dient te spelen is aan het CIT om te bepalen. Op grond van de verklaringen acht de Nationale ombudsman het aannemelijk dat de politie heeft aangegeven dat er geen negatieve informatie over V. bij de politie bekend was, terwijl er wel dergelijke informatie bekend was. Dit is niet juist.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Haaglanden te Den Haag, is

gegrond ten aanzien van:

- het aan verzoekster adviseren haar kleindochter voor de nacht onder te brengen bij een derde, wegens schending van het vereiste van actieve en adequate informatieverwerking.

niet gegrond ten aanzien van:

- het verzoekster onvoldoende betrekken bij de gesprekken en de beslissing.
- het onvoldoende onderzoek verrichten naar degene bij wie de kleindochter werd ondergebracht.

Onderzoek

Op 25 oktober 2005 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van mevrouw L. te Zoetermeer, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Haaglanden te Den Haag.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden (de burgemeester van Den Haag), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd eerst informatie ingewonnen bij het Crisis Interventie Team van het Bureau Jeugdzorg Haaglanden. Vervolgens werden verklaringen opgenomen van de betrokken medewerker en zijn leidinggevende van het Crisis Interventie Team.

Voorts werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht en de verklaringen te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Vervolgens kreeg verzoekster de gelegenheid op de door de korpsbeheerder verstrekte inlichtingen te reageren.

Tevens werd politieambtenaar Ha. een aantal specifieke vragen gesteld.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De korpsbeheerder berichtte dat het verslag hem geen aanleiding gaf tot het maken van opmerkingen.

De reactie van verzoekster gaf aanleiding het verslag op een enkel punt aan te vullen.

De betrokken politieambtenaar en het CIT gaven binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

1. Verzoekschrift van 25 oktober en 22 november 2005.
2. Intern klachtdossier van de politie, ontvangen op 21 november 2005.
3. Telefonische verklaring van T., medewerker van het Crisis Interventie Team, van 22 februari 2006.
4. Telefonische verklaring van S., teamleider van het Crisis Interventie Team, van 14 maart 2006.
5. Reactie van verzoekster van 26 april en 1 juni 2006.
6. Standpunt van de korpsbeheerder van 12 mei 2006, met bijlagen.
7. Telefonische verklaring van politieambtenaar Ha., van 10 augustus 2006.
8. Handboek/Draaiboek crisisdienst Bureau Jeugdzorg Haaglanden.
9. Handboek Jeugdzaken 2005, politie Haaglanden.
10. Reactie van verzoekster op het verslag van bevindingen van 25 november en 13 december 2006.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Uitvoeringsbesluit Wet op de jeugdzorg

Artikel 14

"1. Een cliënt heeft, in afwijking van artikel 3, derde lid, van de wet, in situaties waarin naar het oordeel van de stichting die werkzaam is in de provincie waarin de jeugdige duurzaam verblijft, onmiddellijke verlening van jeugdzorg als bedoeld in artikel 5, tweede lid, onder a, respectievelijk d, van de wet, geboden is, aanspraak op deze jeugdzorg zonder dat die stichting een indicatiebesluit heeft genomen.

2. Een aanspraak als bedoeld in het eerste lid vervalt zodra met betrekking tot de cliënt een indicatiebesluit is genomen, doch in ieder geval na vier weken."

Wet op de Jeugdzorg

Artikel 1, sub d.

"In deze wet en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

d. cliënt: een jeugdige, zijn ouders of stiefouder of anderen die de jeugdige als behorend tot hun gezin verzorgen en opvoeden."

2. Politiewet

Artikel 2

"De politie heeft tot taak in ondergeschiktheid aan het bevoegde gezag en in overeenstemming met de geldende rechtsregels te zorgen voor de daadwerkelijke handhaving van de rechtsorde en het verlenen van hulp aan hen die deze behoeven."